

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА "ХОХЛОВ ПРОТИ УКРАЇНИ"

(Заява № 26862/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

15 травня 2008 року

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним правкам.

У справі «Хохлов проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,
п. Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),
п. Володимир Буткевич (Volodymyr Butkevych),
пані Рената Ягер (Renate Jaeger),
п. Марк Віллігер (Mark Villiger),
пані Ізабель Берро-Лефевр (Isabelle Berro-Lefèvre),
пані Мірjana Лазарова-Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*,
та пані Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,
після обговорення за зачиненими дверима 22 квітня 2008 року,
вносить таке рішення, що було прийняте в той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 26862/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України п. Хохловим Семеном Єгоровичем (далі — заявник) 18 липня 2003 року. Заявник помер 15 липня 2005 року, коли тривало провадження в Суді. Його вдова, пані Фавзія Хохлова, заявила про бажання підтримати заяву в Суді. З міркувань зручності п. Хохлов буде надалі значитись як «заявник» у цьому рішенні.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженими — пані Валерією Лутковською та п. Юрієм Зайцевим.
3. 15 березня 2005 року та 22 листопада 2006 року Суд вирішив направити Уряду скаргу за пунктом 1 статті 6 Конвенції та за статтею 1 Першого протоколу через невиконання остаточних рішень, винесених на користь заявника. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився у 1936 році та проживав у місті Новоградівка.
5. 2 квітня 1999 року Новоградівський міський суд зобов'язав шахту «Новоградівська» (державне підприємство) виплатити заявнику 1753 гривні¹ заборгованості із заробітної плати та компенсації втраченої частини зарплати.
6. Суд відмовив у задоволенні скарг заявника щодо бездіяльності відділу державної виконавчої служби Новоградівського міського управління юстиції.
7. 24 лютого 2004 року Новоградівське міське управління державної виконавчої служби повідомило заявника, що у виконавчому провадженні було замінено сторону боржника з шахти «Новоградівська» на державне підприємство «Селидіввугілля».
8. Станом на 26 жовтня 2004 року заявнику було виплачено 1530 гривень² з загальної суми 1753 гривні.
9. У серпні 2005 року пані Хохлова повідомила Суд, що після того як справу було передано на комунікацію Уряду-відповідачу, вона отримала залишок суми.

ЩОДО ПРАВА

I. ЩОДО *LOCUS STANDI* ПАНІ ХОХЛОВОЇ

10. 20 серпня 2005 року пані Хохлова, вдова заявника, повідомила Суд про своє бажання підтримувати заяву її померлого чоловіка.
11. Уряд не навів жодного заперечення щодо участі пані Хохлової.
12. Суд вважає, що вдова заявника має право підтримувати заяву замість померлого чоловіка (див. рішення у справі «Шаренок проти України» (*Sharenok v. Ukraine*), № 35087/02, пп. 10–12, від 22 лютого 2005 року).

¹ Приблизно 244 євро.

² Приблизно 212 євро.

II. СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ

13. Заявник скаржився на невиконання державними органами рішення Новгородівського міського суду, винесеного на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу, які у відповідних частинах передбачають наступне:

Пункт 1 статті 6 Конвенції

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права. Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

A. Щодо прийнятності

14. Уряд висловив заперечення стосовно вичерпання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які Суд вже відхилив у багатьох подібних справах щодо невиконання рішень суду (див. рішення у справі «*Сокур проти України*» (*Sokur v. Ukraine*), № 29439/02, від 16 грудня 2003 року, та рішення у справі «*Трихліб проти України*» (*Trykhlіb v. Ukraine*), № 58312/00, пп. 38–43, від 20 вересня 2005 року). Суд відхиляє ці зауваження з тих самих підстав.

15. Суд робить висновок, що скарги заявника порушують питання факту та права відповідно до Конвенції, вирішення яких потребує розгляду заяви по суті. Суд не вважає підстав визнавати їх неприйнятними. Таким чином, Суд визнає їх прийнятними.

B. Щодо суті

16. У своїх зауваженнях щодо суті справи Уряд стверджував, що гарантовані Конвенцією прав заявника не було порушено.

17. Заявник заперечив твердження Уряду.

18. Суд зазначає, що рішення, винесене на користь заявника, принаймні частково, залишалось невиконаним майже шість років.

19. Суд повторює, що він уже встановлював порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у багатьох подібних справах (див., наприклад, вищезазначене рішення у справі «*Сокур проти України*» (*Sokur v. Ukraine*), пп. 36–37, та рішення у справі «*Шаренок проти України*» (*Sharenok v. Ukraine*), ріш. № 35087/02, пп. 37–38, від 22 лютого 2005 року).

20. Проаналізувавши всю надану інформацію, Суд вважає, що Уряд не навів жодного факту чи переконливого документа, здатного переконати Суд дійти іншого висновку у цій справі.

21. Таким чином, у цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

III. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

22. Заявник скаржився за пунктом 1 статті 2 Конвенції, що ситуація, яка склалась, порушує його право на життя, з огляду на його скрутне матеріальне становище. Також заявник скаржився за пунктом 1 статті 4 Конвенції, посилаючись на той факт, що він був змушений працювати безоплатно.

23. Беручи до уваги всі надані матеріали у справі, Суд визнає, що ці скарги не виявляють будь-яких ознак порушення прав та свобод, встановлених Конвенцією та протоколами до неї. Тому ця частина заяви має бути відхилена як очевидно необґрунтована відповідно до пунктів 3 та 4 статті 35 Конвенції.

IV. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

24. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

25. Пані Хохлова вимагала 2122 євро відшкодування матеріальної шкоди, 2436 євро пені та 6000 (шість тисяч) євро моральної шкоди.

26. Уряд не погодився з цими вимогами.

27. Суд не вбачає жодного причинно-наслідкового зв'язку між встановленим порушенням та стверджуваною матеріальною шкодою. Відповідно Суд відхиляє цю вимогу. Що стосується вимог пані Хохлової щодо виплати пені, Суд зазначає, що ці вимоги не підтверджуються жодними документами, на підставі яких Суд міг би визначити суму відшкодування, якого вимагає заявник. Відповідно Суд відхиляє ці вимоги (див., наприклад, рішення у справі «Глова та Брегін проти України» (*Glova and Bregin v. Ukraine*), № 4292/04 та № 4347/04, п. 29, від 28 лютого 2006 року).

28. Проте Суд присуджує пані Хохловій 1800 (одну тисячу вісімсот) євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

29. Заявник не надав жодних вимог щодо відшкодування судових витрат. Тому Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

30. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скарги за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу щодо невиконання остаточного рішення, винесеного на користь заявника, прийнятними, а решту заяви — неприйнятною.

2. *Постановляє*, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу.

3. *Постановляє*, що:

а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення набуде статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити пані Хохловій 1800 (одну тисячу вісімсот) євро відшкодування моральної шкоди плюс будь-який податок, який може бути стягнуто з цієї суми. Ця сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача на день здійснення платежу;

б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначену суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

4. *Відхиляє* решту вимог пані Хохлової щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено у письмовій формі 15 травня 2008 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. ВЕСТЕРДІК
Секретар секції

П. ЛОРЕНЦЕН
Голова секції